

August

OVOCIE DUCHA SVÄTÉHO

VIII.

VLÚDNOSŤ

Krátka bájka na úvod: Severný vietor a slnko sa nevedeli dohodnúť, kto z nich je silnejší. Ako sa tak hádali, zbadali na poli sedliaka, ktorý oral oblečený v kabáte. Dohodli sa, že stávkou vyhrá ten, komu sa podarí čo možno najskôr vyzliecť sedliaka z kabáta. Prvý prišiel na rad vietor. Fúkal zo všetkých síl, ale dosiahol len to, že sedliak sa ešte viac zapol a hľadal miesto, kde by sa ukryl. Vietor napokon rezignoval a povedal, že sa to nedá. Potom prišlo na rad slnko. Usmievalo sa, rozháňalo mraky, sálalo a pražilo. O chvíľu si sedliak kabát rozopol a napokon bol nútený odložiť ho do brázdy.

Ezopova bájka **Ako sa vietor a slnko stavili** hovorí o tom, že s vlúdnosťou sa dá dosiahnuť viac ako hnevom a silou. Vlúdnosť je vlastne tá skutočná sila, ktorou čnostný človek odovzdáva, „vyžaruje“ Božiu lásku, aj vtedy, keď to nie je ľahké. Keďže v každodennom živote často zažívame ovocie zlého ducha, môže byť, že zabúdame na moc Ducha Svätého, na jeho pôsobenie v nás, jeho dary a jeho ovocie. Dary Ducha Svätého dostávame už pri krste a umocňujú sa v nás vo sviatosti birmovania. Ovocie Ducha Svätého je život v Duchu Svätom postavený na spolupráci s ním. Utvára náš charakter. Ovocie Ducha Svätého je opisom toho, aký má kresťan byť. Na tvári kresťana sa má zračiť jeho vnútorný postoj. A ak v sebe nesie Božiu lásku, voči svojim blízkym sa bude správať láskavo a vlúdne. Opakom je nevrlosť, odmeranosť, strohosť, ale ani neúprimné lichotenie nezodpovedá čnosti vlúdnosti. Čnostný človek sa drží pravdy. Čnosť vlúdnosti nie je slabosť, zbabelosť vyjadriť svoje stanovisko, keď je to potrebné. Pozrime sa na dobrú mamu v rodine. Je vlúdna, súcitná a predsa aj napomenie, pripomenie, upozorní. Dôležité je, že to robí z lásky a vlúdne, nie drsne a necitlivo. V srdci mamy sa spája pravda s vlúdnosťou. Matky dokážu aj v tých najťažších momentoch dosvedčovať svoju nehu a lásku. Matka je ochotná obetovať aj vlastný život, aby zachránila svojho syna, či dcéru.

☞ Známa no krásna a výrečná príhoda spomína: Mama učí svoje dieťa prežehnať sa. Berie ruku dieťaťa a kladie mu ju na čelo: „*V mene Otca... i Syna... i Ducha Svätého.*“ No tu dieťa ostane akoby zamyslené. „*No tak, drobec, opakuj pekne spolu so mnou: V mene Otca, i Syna i Ducha Svätého...*“ No dieťa ju preruší otázkou: „*A kde je mama?*“ Táto detská intuícia je veľavravná. Prítomnosť matky je jednoducho neodmysliteľná.

Láska matky je pre zdravý vývin dieťaťa kľúčová a nedostatok vlúdnej materinskej lásky môže spôsobiť obrovské škody. Psychológovia dnes hovoria dokonca o istom „syndróme chladnej matky“, ktorá nikdy nie je plne prítomná pre svoje deti. Takáto matkina emocionálna nedostupnosť vyvoláva u dieťaťa pocity odlúčenosti, úzkosti a osamelosti. A tak z týchto detí vyrastajú ľudia s nedostatkom sebadôvery, i dôvery voči iným, neschopní udržiavať trváce zdravé vzťahy. Majú problémy predovšetkým v oblasti sociálnych zručností a zvládania vlastných emócií.

Určite dôvodom je aj to, že mnoho rodičov bolo v období vlastného detstva emocionálne ranených, a ak sa tieto rany v priebehu dospievania nevylicili, často si ich prenášajú do dospelosti a do svojich rodín. A tak nejedno dieťa prežívalo v detstve veľa bolesti, agresie, nezáujem o svoju osobu, nepocítilo hranice, nezažilo atmosféru dôvery a lásky.

☞ Ak to preniesieme do duchovnej roviny, musíme povedať, že odmietanie materinskej lásky Panny Márie tiež spôsobuje vážny deficit, ktorého následky ponesieme. Panna Mária nie je len na okrasu, ako nejaká ozdoba, bez ktorej sa vieme zaobísť bez akejkoľvek škody. Kde chýba úcta a láska k Panne Márii, tam upadá aj láska k Ježišovi, k sviatostiam, k Cirkvi... Panna Mária sa stala našou mamou pod krížom a my sme ju dostali za matku pri svätom krste, stali sme sa Božími deťmi a deťmi Panny Márie. Preto by sme mohli povedať, že kresťanom sa stávame s vrodenuú úctou k Panne Márii, pretože sme pri krste dostali Máriu za matku – a pre dieťa je prirodzené milovať svoju mamu. Keď raz **Maximilián Kolbe** začul na ulici istého človeka nadávať na Pannu Máriu, nechal svojich spolubratov stáť, podišiel k nemu a so slzami v očiach sa ho opýtal: „*Opovážil by si sa nadávať na svoju mamu?*“ A tento človek, pohnutý slovami mladého františkána, požiadal o prepáčenie a sľúbil viac to nerobiť. Aj kresťan katolík v dnešnom svete má mnoho príležitostí zastať sa svojej nebeskej Mamy. Panna Mária musí v našom živote zaujať miesto, ktoré má dobrá mama v rodine, čiže miesto milujúceho srdca. Prítomnosť matky vytvára jednotu duchovnej rodiny a my už nebudeme môcť povedať ako Kain: „*Či som ja strážca svojho brata?*“ (Gn 4,9). Takýto krajný individualizmus pochádza z toho, že sa ľudia stali duchovnými sirotami.

Každá duša potrebuje matku. Bola stvorená pre lásku a matkou nášho duchovného života je Panna Mária. Nie sme duchovné siroty! Je tu matka, ktorá nás miluje bezvýhradne a vždy. Je tu matka, ktorá načúva tlkotu srdca svojho dieťaťa. Veď čo robí dieťa ako prvé, keď sa ráno zobudí? Hľadá matkinu tvár. A to by sme mali v duchovnom živote robiť tiež.

Ako sme to vyjadrili v Zasvätení diecézy Rožňavskej Panne Márii: „*Sme si istí, že každý z nás je vzácnou tvojim očiam a že ti nie je cudzie nič z toho, čo prebýva v našich srdciach. Dávame na sebe spočinúť tvojmu blaživému pohľadu a prijímame potešujúce pohladenie tvojho úsmevu. Opatruj náš život vo svojom náručí...*“

☞ Panna Mária ako naša Matka pozná, čo je v našich srdciach: naše radosti, ale aj naše utrpenia, boje, víťazstvá i prehry. Panna Mária je vždy vo všetkom s nami. A my, ako jej deti – poznáme jej bolesti, jej trápenie? Panna Mária vstupuje do každej našej bolesti a nesie ju s nami. A čo jej trním doráňané srdce? Panna Mária povedala **sr. Lucii vo Fatime** (v r. 1925): „*Pozri, dcéra, moje srdce je ovinuté trním, ktorým ho nevďační ľudia prebodávajú rúhaním sa a nevďakom. Snaž sa ma potešiť aspoň ty.*“

Sv. Gabriel od Bolestnej Matky Božej, mladý pasionista, patrón študentov a mládeže, bol veľkým ctiteľom Panny Márie a veril v jej lásku, o čom krásne napísal: „*Ak by sme spojili lásku, ktorú prechováajú všetky matky k svojim deťom a všetky nevesty k svojim ženíchom a všetci svätí a anjeli k svojim zverencom, stále by sa to nepriblížilo k láske, ktorú má Panna Mária ku každej jednej duši.*“ Toto jej láskavé srdce je spolu s Ježišovým Srdcom najviac urážané a snáď by sa dalo dokonca povedať, že Mária je najviac nenávidený človek na tomto svete. Diabol vie kto je Mária. A preto bojuje proti Matke a s ňou proti všetkým matkám a materstvu ako takému. On veľmi dobre vie, že kresťanstvo bez Matky nie je nasledovaním Krista a Cirkve bez Márie nie je domovom. Nedovoľme, aby diabol poznal a uznal kto je Mária viac, ako my katolíci! Nedovoľme, aby ju nenávidel viac, ako ju my milujeme. Uzmierujme preto všetky urážky a rúhania proti Panne Márii prvými sobotami v mesiaci! Majme súcit so srdcom našej Mamy! A dajme jej to miesto v našich rodinách, farnostiach, diecéze, v Cirkvi... ktoré jej patrí! Zbaviť náboženskú výchovu detí a mládeže mariánskeho prvku znamená, že síce budú mať istý náboženský svetonázor, ale nie živý vzťah s Bohom. Preto **sv. Ján Pavol II.** tak často vyzýval rodičov, aby sa spolu s deťmi modlili ruženec. Lebo tak deti spoznajú Máriu, ktorá sa pre nich stane niekým blízkym, naučia sa k nej utiekať. Odstránenie mariánskeho prvku z výchovy a vzdelávacieho procesu je taká veľká chyba, že patrí medzi 5 urážok proti Nepoškvrnenému Srdcu Panny Márie.

☞ Zveriť sa celkom pod ochranu Panny Márie, hľadať každé ráno jej tvár, nie je nič sentimentálne, to robil aj Pán Ježiš. Jeho i sv. Jozefa sprevádzala vlúdnosť Panny Márie každý deň. Mária, vo svojej skromnosti a pokore pôsobila ako jedna z mnohých, ktorí kráčali ulicami Nazareta, alebo po prašných obchodných cestách do Egypta – ale v jej tvári sa vždy zrkadlila láskavá vlúdnosť, ktorá všetkých utešovala. Tí, ktorí žili v jej blízkosti, ktorí ju stretávali, vo svojich životných ťažkostiach hovorili: Poďme k Márii! A to, čo vtedy robila pre Ježiša, Jozefa a všetkých, ktorí sa na ňu obracali, dnes robí pre každého z nás. A nepýta sa, či sme jej lásky hodní alebo nie.

Mamy majú vždy súcit so svojimi deťmi, aj tými, ktoré sa vzdialili od Boha. Ich zbraňami sú slzy a modlitba. Matky ako prvé žijú posolstvo z Fatimy: modlia sa za tých, ktorí sa nemodlia, veria v mene tých, ktorí neveria, klaňajú sa za tých ktorí sa neklaňajú, dúfajú za tých, ktorí v Boha nedúfajú, milujú za tých, ktorí Boha nemilujú, ale naopak odmietajú. Pre matku nie je nikdy nič stratené, vždy má nádej že sa stratené dieťa vráti. Keď si pomyslíme na príbeh z evanjelia o márnotrattnom synovi, kto vie, možno by nebol odišiel, keby jeho mama ešte žila, alebo by sa určite už skôr vrátil. Mama je ako magnet, ktorý svojou láskou priťahuje k dobru. V tom sa podobá každá matka Panne Márii.

Sv. Alfonz Mária de Liguori vo svojej knihe „Slávna si, Mária“ píše takto: „*Noemova archa bola krásnym predobrazom Panny Márie, pretože tak ako všetky zvieratá na zemi našli v nej útočisko, tak aj všetci hriešnici, ktorí sú podobní zvieratám vo svojich nerestiach a telesných hriechoch, nachádzajú útočisko pod Máriiným plášťom. Jediný rozdiel je v tom, že zvieratá vošli do archy a zostali zvieratami – vlk zostal vlkom, tiger tigrom; ale pod Máriiným plášťom sa vlk stáva baránkom a tiger sa mení na holubicu. Svätá Gertrúda* raz videla Pannu Máriu s roztvoreným plášťom a pri nej množstvo rôznych zvierat: levy, tigre, medvede a leopardy. Videla, že ich blahoslavená Panna nielenže od seba neodháňa, ale že ich dokonca s veľkou láskou prijíma a hladí svojou dobrotivou rukou. A postupne sa divoké šelmy stávali ako tiché baránky. Svätica pri pohľade na túto zmenu porozumela, že zvieratá predstavujú úbohých hriešnikov, ktorých Panna Mária prijíma s dobrotou a láskou a zachraňuje, keď sa zveria do jej ochrany. Vstúpme do tejto archy, utiekajme sa pod plášť Panny Márie, ona nás neodženie od seba preč, ale celkom iste nás prijme a zachráni.“

A ak sme my niečo pokazili, nezvládli ako matky, otcovia – zverme to dnes tu Panne Márii. Lebo ako hovorí **sv. Maximilián Kolbe**: „...ona aj spätne napraví všetko, čo sme pokazili v nás samých, v našom okolí a v druhých. Ona nás povedie: prítomnosť i minulosť. Pod svoju ochranu vezme úspechy našich prác a celú našu budúcnosť.“

☞ Evanjelium nám Máriu predstavuje ako ženu mála slov. Ale svojím nežným materinským citom bola vždy naplno prítomná v živote sv. Jozefa a Pána Ježiša. A dnes je blízko aj nám. Učme sa od Márie tejto úprimnej vlúdnosti. Budme k sebe navzájom láskaví, zmyšľajme o sebe navzájom s väčšou láskou, hovorme k druhým a o druhých vlúdne. Tam, kde je to potrebné, pomôžeme si navzájom vlúdnym napomenutím. A ak sa niečo aj nedá vypovedať, modliť sa a orodovať môžeme vždy.

Naše mamy často pomáhajú celkom bez slov. Vezmime si príklad tretieho nástupcu dona Bosca **Filipa Rinaldiho**. Ako chlapca ho mama naučila každý večer sa modliť pred sochou Panny Márie: „*Buď pozdravená, Panna Mária, dávam ti svoje srdce, nikdy mi ho nevráť.*“ Vo veku asi 17 rokov mal krízu. Hanbil sa byť v Bratstve svätého Blažeja a nosiť plášť tohto bratstva v slávnostnej procesii. Radšej chodil do krčmy so svojimi priateľmi. Jeho hlboko zbožná matka sa zaňho bez slova modlila. Na sviatok sv. Jozefa pokľakla pred jeho sochou a všetko mu zverila. Keď chlapec v deň procesie opäť sedel s priateľmi pri poháriku a len na poslednú chvíľu išiel do kostola, zrazu pocítil také nástoživé nutkanie vrátiť sa domov a obliecť si plášť bratstva, že tejto sile nemohol odolať. Vidíte – aká mocná je modlitba matky, ktorá bez slov dôveruje svätému Jozefovi, ktorá dôveruje Panne Márii.

Ako nádherne to Boh zariadil v prirodzenom, biologickom živote a ako rovnako krásne to Boh ustanovil pre duchovný život, totiž že potrebujeme srdce matky. A v tomto srdci nachádzame všetko, lebo ona je plná milosti, plná čnosti, plná lásky, milosrdenstva a vlúdnosti. Kde je matka, tam je domov!

☞ Jedného väzenského kaplána sa raz niekto opýtal: „*Aké sú vaše najťažšie prípady?*“ – „*Najťažšie prípady sú tí, ktorí keď počujú slovo matka, nedokážu myslieť na nič dobré.*“

Väzenský kaplán **páter Anton Overmars z Holandska** dosvedčuje: „Áno, som pevne presvedčený, že Máriinou veľkou úlohou je priviesť aj tých najbiednejších a najkrutejších späť k Bohu. V každom prípade som často zažil, ako bola Panna Mária rozhodujúcim kľúčom k zúfalému srdcu zatvrdnutému hriechom a dokonca mu pomohla pristúpiť k svätej spovedi. Nikdy nezabudnem na svoju prvú spoveď vo väzení v roku 2001. Bol som kňazom len tri dni, keď za mnou prišiel asi dvadsaťročný väzeň a spýtal sa ma: *„Takže teraz ste skutočný kňaz?“* – *„Presne tak.“* – *„Potom by som sa chcel u vás vyspovedať.“* Vtedy som si vypočul prvú spoveď, o ktorej som si potom pomyslel: *„Ako väzenský kaplán si už snáď nikdy viac nebudem musieť vypočuť čosi tak strašné.“* Bol som neskúsený a nepripravený na to, že niekto môže robiť veci, pri ktorých sa mi ježia vlasy na hlave! Bolo to veľmi zaťažujúce. Ale viditeľné oslobodenie, ktoré tento muž vďaka svätej spovedi zažil, bolo úžasné. Naozaj našiel zmierenie s Bohom a nový, jasný pohľad.“

Ako často aj my ešte nachádzame dôvod na hnev, na pomstu alebo násilie, správame sa nevlúdne, neprívetivo. Ale to sú podľa sv. Pavla skutky tela: svár, zvady, rozbroje, roztržky... Nesprávajme sa ako duchovné siroty. Duch Svätý nás pozýva, aby sme rástli v odpustení, porozumení, miernosti a vlúdnosti. Naším vzorom je Panna Mária, nielen dievčat, mám a starých mám, ale aj nás mužov, otcov i kňazov. Veď aj veľký apoštol národov sv. Pavol nie iba písal o potrebe vlúdnosti, nielen pobádal kresťanov: *„nech sú mierni a prejavujú všemožnú vlúdnosť všetkým ľuďom“* (Tít 3, 2). Ale sám o sebe mohol povedať: *„Hoci sme ako Kristovi apoštolí mohli zavážiť, boli sme medzi vami malí, ako keď matka kŕmi a láska svoje deti“* (1 Sol 2,7). Aj on, ktorý kedysi v hneve bezcitne prenasledoval kresťanov, sa v Duchu Svätom naučil vlúdnosti, a tak ohlasoval Krista.

My všetci sme ako pokrstení a pobirmovaní povolani k vlúdnosti, a preto chceme o túto milosť dnes prosiť, aby sme ako Panna Mária prinášali ovocie Ducha Svätého a s ním pokoj a Božie požehnanie do našich vzťahov!

PRÍKLADY A PRÍBEHY O VLÚDNOSTI

SEN DONA BOSCA

„Asi v deviatom roku som mal sen, ktorý mi ostal cez celý život hlboko v pamäti. Zdalo sa mi, že stojím na širokej lúke, na ktorej behalo veľké množstvo chlapcov. Jedni sa smiali, iní sa hrali a ostatní kliali. Keď som počul ich reči, urážajúce Boha, skočil som medzi nich a chcel som ich bitkou a pokarhaním zahriaknuť.

V tom okamihu sa mi zjavil ctihodný muž vo vznešenom rúchu. Snehobiely plášť zahaľoval celú jeho postavu. Tvár sa mu skvela, že nebolo možné sa na ňu pozerieť.

Oslovil ma menom a kázal mi postaviť sa na čelo chlapcov, pričom povedal: **„Nie bitkou, ale vlúdnosťou a láskou si musíš získať týchto priateľov. Začni ich hneď poučovať o zlobe hriechu a kráse čnosti.“** Zmätený a zahanbený som namietal, že som chudobný a nevedomý chlapec, neschopný rozprávať o nábožnosti takým chlapcom. Medzitým chlapci prerušili hádky, prestali kričať a kliat' a zhromaždili sa okolo tajomnej osoby. Spýtal som sa ho: *„Kde a ako mám nadobudnúť potrebné vedomosti?“* – **„Pošlem ti učiteľku. Pod jej vedením sa môžeš stať múdrom a bez nej každá múdrosť je hlúposťou!“** Vtom som zbadal vznešenú pani s majestátnym výrazom, odetú do plášťa, ktorý sa skvel akoby bol hviezdou. Keď spozorovala moje rozpaky, pokynula mi, aby som prišiel k nej. Chytila ma láskavo za ruku a povedala mi: *„Pozri sa!“* Obzeral som sa a vidím, že sa všetci chlapci stratili. Na ich mieste však stálo množstvo capov, psov, mačiek, medvedov a iných zvierat. *„Hľad! Toto je pole tvojho účinkovania. Buď poníženým, statočným a silným a to, čo sa teraz deje pred tvojimi očami s týmito zvieratami, ty musíš urobiť s mojimi deťmi.“* Obzrel som sa a na miesto divej zveri som videl krotkých baránkov, ktorí veselo obskakovali okolo akoby chceli oslavovať toho Muža a Pani.

Ani pre dona Bosca nebola vlúdnosť prirodzeným darom, ale ovocím Ducha Svätého. Sám povedal, že z tohto sna v deviatich rokoch sa prebudil s boľavými päťami od úderov, ktoré rozdal nadávajúcim chlapcom.

Ako študent raz prudko bránil svojho priateľa Luigiho Comolla (sluha Boží, zomrel ako 21-ročný, sám Don Bosco napísal jeho prvý životopis), ktorému bezočiví chlapi vylepili dve facky. Rozpráva o tom takto: „Zahmlilo sa mi pred očami a dal som sa uniesť zúrivosťou. Keďže som nemal poruke palicu ani stoličku, schmatol som jedného z tých mladíkov za ramená a začal som ním biť ostatných. Štyria spadli na zem, ostatní sa s krikom rozutekali.“ Neskôr ho dobrý Luigi pokarhal za prudký prejav sily: „Už dosť. Tvoja sila ma desí. Boh ti ju nedal, aby si rúbal svojich kamarátov. Prosím ťa, odpúšťaj a odplácaj zlo dobrom.“ Bola to akoby ozvena postavy zo sna, ktorá povedala: „Nie údermi, ale vlúdnosťou a láskou si musíš udržať ich priateľstvo.“

BARÁNOK PRE BOHOM

Keď Pán Boh stvoril svet, tešil sa zo všetkých svojich stvorení. Každý živý tvor mal svoje určenie a všetky stvorenia žili radostne. Len baránok ležal smutne pred Božím trónom a nedokázal sa tešiť s ostatnými stvoreniami. Pán Boh si všimol baránkov smútok a opýtal sa ho: „Čo ti chýba, že si taký smutný a ubitý?“

„Ach, Bože môj,“ odpovedal baránok s povzdychom, „ako sa môžem tešiť a radosť, keď som slabý a bezmocný? Prečo som taký iný medzi tvojimi stvoreniami?“

Prečo si mi nedal zbrane ako ostatným zvieratám, aby som sa mohol brániť? Ostatné zvieratá majú špicaté parohy a ostré pazúry, mocné choboty a jedovaté zuby, rýchle nohy a široké krídla. Ony všetci sa dokážu zachrániť, veď vedia liezť a utekať, lietať a ponárať sa, hrýzť a pichať. Ale ja! Ja som bezbranný v tomto veľkom svete a som vydávaný napospas mojím nepriateľom.“

Pán Boh si vypočul sťažnosti baránka a dal mu za pravdu. „Dávam ti na výber,“ povedal Pán Boh. „Čo by si chcel? Pazúry, nechty, ostré zuby? Chcel by si parožie alebo chobot, krídla alebo plutvy?“ – „Nie, Bože môj,“ odpovedal baránok, „veď také nebezpečné zbrane môžu druhých zraniť. Chcel by som ťa poprosiť o zbrane, ktorými dokážem zlo a nepriateľa naozaj poraziť.“

„Tvoja prosba,“ povedal Pán Boh „je správna. Preto ti ju rád splním. Dávam ti teda tie najlepšie zbrane, pomocou ktorých dokážeš všetko prekonať a premôcť.“ Pán Boh dal baránkovi svoje najlepšie dary: miernosť, odovzdanosť a trpezlivosť.

Keď nás druhí napadnú alebo zrania, tak máme všetci sklón reagovať asi takto: „Ako ty mne, tak aj ja tebe!“ Ale pre nás kresťanov by malo platiť: „Tak ako Boh mne, tak ja tebe!“ Pán Ježiš nám ukázal, že na svete nie je nič silnejšieho a víťaznejšieho ako láska!

MATKA LAURA - VLÚDNOSŤ ZVÍŤAZILA

Matka Laura (1874 – 1949) pochádzala z Kolumbijských Ánd a stala sa učiteľkou a misionárkou indiánskych kmeňov v džungli, ktoré vyhľadávala na svojich strastiplných cestách cez horské priesmyky Kordiller. Je príkladom pravej materskej lásky a veľkého súcitu, čo dosvedčuje aj nasledovná príhoda: Jedného dňa pribehol na misijnú stanicu istý Eusebio Dominico: Vlasy mu stoja dupkom ako hriva levovi pripravenému zaútočiť. Oči má úplne zastreté a z úst mu vystupuje biela pena. „Prečo chceš zabiť celú našu rasu?“ kričí a mieri nabitou flintou na

Matku Lauru. Ona sama opisuje túto nebezpečnú situáciu: „Už si nespomínam, či som vzývala o pomoc Pannu Máriu alebo niekoho iného. Ale ako blesk z jasného neba mi zrazu napadla myšlienka, že vlúdnosťou ho určite porazím. A tak som ho bez ďalšieho rozmýšľania objala, položila som si jeho hlavu na hrud' a veľmi nežne som ho pohladila po tvári a povedala som mu: ‚Ty si dobrý lovec... Ulovil si už veľa zveri... a veľmi chutnú zver... a veľmi dobrého pásavca... Ulovil si už tolko zvierat.‘ A hovorila som to s najväčšou vlúdnosťou, ako mi to diktovala môj veľký súcit. A postupne, ako som sa mu prihovárala a hladila ho, sa upokojil – až nakoniec len klesol na zem a začal plakať. Odvtedy už nikdy nebol nedôverčivý a Boží zákon prijal tak dokonale, že kňaz, ktorý mu o šesť rokov neskôr udeľoval posledné pomazanie, dosvedčil: Zo všetkých laikov, ktorých zaopatril, duša tohto Indiána bola najlepšie pripravená na večnosť.“

PODOBAŤ SA NA MAMU

Istý misionár v Afrike cestoval vlakom. Modlil sa breviár a v ňom mal obrázok Panny Márie. Vedľa neho sedel domáci obyvateľ a pozeral na obrázok. O chvíľu misionára prerušil a pýta sa ho: „Kto to je na obrázku? Je to tvoja sestra? Alebo snúbenica?“ „Nie“, odpovedá misionár, „je to moja matka“. Muž sa ešte raz pozrel na obrázok, potom na misionára a hovorí: „Ale ty sa na ňu vôbec nepodobáš“. Misionár celý zvyšok dňa rozmýšľal, prečo sa nepodobá na Pannu Máriu. Nešlo o to, že je muž. Začal si spytovať svedomie: Majú moje oči niečo z dobrých očí Márie? Má moje srdce niečo z čistého srdca Márie? Mám v sebe niečo z Máriinho vlúdneho správania? A prosil nebeskú Matku, aby sa jej stále viac podobal.

KONKRÉTNE KROKY

1. Vlúdnosť ako čnosť je potrebné si vyprosovať a potom sa v nej cvičiť. Tento mesiac ju môžeme preukazovať v každodennom živote v našich rodinách celkom malými prejavmi záujmu o druhého, tým, že budeme vlúdne reagovať na správanie ľudí okolo nás a dávať si pozor, aby sme nezvyšovali zbytočne hlas, nevyvolávali hádky či konflikty. Kresťan vlastne nikdy nemá dôvod kričať na druhých ľudí, pretože krik je prejav hnevu. Aj vážne a dôležité veci sa dajú riešiť s pokojom. Vyprosujme si tento mesiac vlúdnosť a sebaobľádanie v ťažkých situáciách. Snažme sa s pomocou Panny Márie uchovať si pokoj v rodinách.

2. Konkrétne môžeme prejavovať vlúdnosť aj napr. ľuďom bez domova, tým, že si ich vypočujeme, prípadne im niečo malé darujeme. Alebo ak navštívime ľudí v zariadení pre seniorov a prinesieme im kvet, alebo malý darček. Možno netreba ani ďaleko chodiť a je to váš sused, suseda, niekto z ulice, či vašej obce, o kom viete, že je sám a vlúdne slovo ho veľmi poteší.

3. Piatou urážkou proti Nepoškvrnenému Srdcu Panny Márie je neúcta voči jej obrazom. Význam obrazu je sprítomňovať toho, koho predstavuje. Keď máte doma obraz alebo sochu Panny Márie, uctite si ju počas tohto mesiaca. Môžete jej priniesť kvety, alebo dať si ho na viditeľnejšie miesto. Obraz Panny Márie je aj pekný darček pre mladú rodinu. Takto sa Panna Mária stáva viac prítomnou v našich domovoch.

4. Dobrou radou najmä v čase, keď pociťujeme pokušenia, možno aj teraz počas letných prázdnin a dovolení, je, aby sme sa nepustili ruky Panny Márie, našej Mamy. Aby sme nás samých a našich blízkych zverovali pod ochranu Panny Márie. Mladí ľudia, rodiny, ale aj kňazi dnes jednoducho nemôžu vytrvať a byť šťastnými, ak sa nedržia ruky Panny Márie. Zasväcujme seba a našich drahých každý deň Panne Márii napr. týmito slovami: „*Matka, Tvoj som teraz i naveky, skrze Teba a s Tebou chcem navždy celkom patriť Ježišovi. Amen.*“